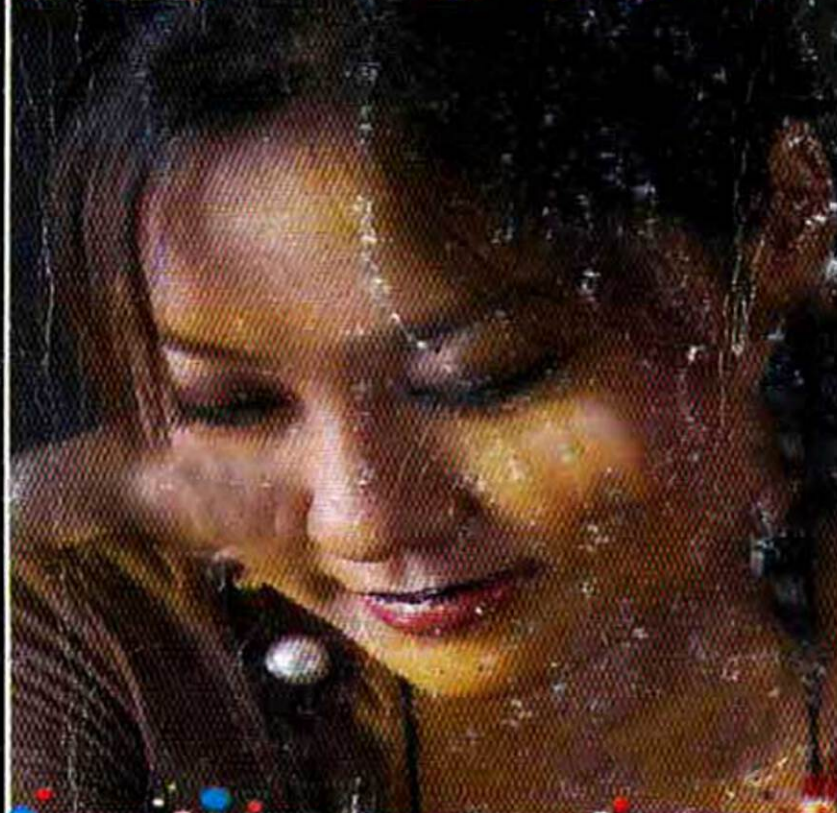

မိုးမနက်ခင်း

ဆုမြတ်မွန်မွန်

တိကျကံ့ကျော် နှင့် အမြတ်နိုးဆုံးရှုံးပွင့်များ

အမှတ်တံဆိပ် စာအုပ်တိုက်

စတေးနုလုံးသား

ဒါကတော့ ကျွန်မဘဝမှာ ပထမဆုံး ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း ခံခဲ့ရတဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးပါပဲ။ (၁၉၉၉) ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ အပျိုစင်မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါခဲ့ပါတယ်။

မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ကိုင်ထားတဲ့ လက်တွေ့ဆိုတာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ တဆတ်ဆတ် တုန်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ အဲဒီအချိန်တုန်းက လောက် ဘယ်တုန်းကမှ မပျော်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ရင်ထဲမှာ အားမာန်တွေ လည်း ဖြစ်တယ်။

မိုင်တစ်ထောင်ခရီးရဲ့ ပထမဆုံးခြေလှမ်းပေါ့။ (၁၉၉၉) ခုနှစ်က လွန်မြောက်လို့ (၂၀၀၆)ခုနှစ်မှ ပထမဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထု စတင်ခဲ့တာပါ။

ဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့ ဝါသနာရှင် မောင်ငယ် ညီမငယ်လေးတွေကို လည်း မဆုတ်မနစ်ဘဲ ဇွဲရှိရှိ ကြိုးစားဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။ မျှဝေခံစားတဲ့ နှလုံးသားနဲ့ ဖတ်ရှုပေးကြတဲ့ ပရိသတ်များ လည်း ဝတ္ထုတိုခံစားချက်များမှ တစ်ဆင့် ကျွန်မဘဝရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို လှမ်းမြင်နိုင်ကြမှာပါ။

အားလုံးသော ပရိသတ်များ လည်း ရည်မှန်းချက်အသီးသီး ပြည့်ဝကြပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးရင်း ပရိသတ်များ ရဲ့ ရင်ထဲမှာ လည်း ကျွန်မ အမြဲတမ်းရှိနေပါရစေ...။

ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး မိုးက ညှို့မှိုင်းနေပြီ။ စိတ်ဓာတ်ကျစွာဖြင့် စိမ့် ခေါင်းကုတ်လိုက်သည် ။ လက်မှ နာရီကို မြှောက်ကြည့်ရင်းလည်း မျက်စိက တိုင်ကပ်နာရီဆီ ရောက်သွားသည် ။ အားလုံးသော ကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်းများကလည်း အသီးသီးနှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ကုန်ကြပြီ။ ခြောက် နာရီထိုးသံ တီးလုံးမြည်လာမှ သူမ အစောင့်ကြီး စောင့်နေသူ ဒီဒီ ရောက်လာတော့သည် ။ လုပ်ပါတော့မယ်၊ ဒီဒီတို့ က အပြစ်ရှိသူပုံစံနှင့် မျက်နှာကို အစွမ်းကုန် ရှုံ့မဲ့ကာဖြင့်...

"ဟူး.. ဆောရီး စိမ့်ရေ၊ ယူကို တို့လိုက်ပို့ပါမယ်၊ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို လိုက်ကျွေးနေရလို့ ဟေ့"

လုပ်ငန်း အဆင်ပြေရေးအတွက် လုပ်နေကျ အလုပ်တစ်ခုမို့ စိမ့် ဘာမျှမပြောလို။ အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးသား ထမင်းဘူး၊ ဖိုင်၊ ဆလင်းဘက်တို့ကို ကောက်ယူကာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည် ။ အပြင်မှာ မိုးဖွဲတို့ ကျလာပြီ။ ဒီဒီက ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ကုမ္ပဏီမှာ သူပိုင် အနားယူခန်းမှာ အိပ်ရာအသုံးအဆောင် အပြည့်ရှိတာမို့ ပူစရာမလို။

စိမ့်က ကိုယ့်ဘဝအခြေအနေ ကိုယ်သာ သိသည် လေ။ အိမ်မှာ ခြောက်ကပ်သော ထမင်းနှင့် စောင့်နေမည့် ဖေဖေမျက်နှာကို မြင်ယောင်ရင်း အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည် ။

နောက်မှ အပြေးလိုက်လာသော ခြေသံကို ကြားသော်လည်း လှည့်မကြည့်။ ဒီဒီ သူမရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ကာ အမောတကော ဆိုရှာသည် ။

"ဟဲ့.. စိမ့်၊ ယူ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ တို့လိုက်ပို့မယ် ဆိုမှ ပဲ၊ ခဏလေး ကိုယ် ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် သောက်ပါရစေ၊ ဒီနေ့ နေ့လယ်စာတောင် မစားဖြစ်လိုက်ဘူးကွာ"

စိတ်ဓာတ်ကျရသည် ပဲ။ အိမ်ပြန်ချိန် နာရီဝက်မက နောက်ကျနေပြီ။ ဖေဖေ စိတ်ပူနေလောက်ပြီလေ။ သူမ ဒီဒီရဲ့ ကော်ဖီဇိမ်ခံသောက်နေပုံ ကို စိတ်မရှည်ပါ။

နေ့လယ်စာ မစားရသေးတာကို နားလည်သော်လည်း ကိုယ့်အပူနှင့် ကိုယ်။ သူမ အပ်မှ ရသော မီးခံသေတ္တာသော့နှင့် အရေးကြီးသော စာရွက်စာတမ်းများကို ဒီဒီလက်ထဲသို့ ထည့်ရင်းမှ ..

"နေပစေ ဒီဒီ၊ တို့ ကို ဖေဖေ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်၊ တို့ ပြန်တော့မယ်"

ဒီဒီ မျက်နှာတစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည် ။ သို့သော် ချက်ချင်းရယ်ကာ စိမ့်လက်ကို တွဲလိုက်သည် ။ "သွားစို့" ဟု ဆိုကာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်ထွက်သွားသည် ။ ကားမောင်းရင်းမှ စကားတွေတတွတ်တွတ် ပြောလာသည် ။ စကားအများ စုမှာ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေသာ ဖြစ်သည် ။ ရွှေနဒီကုမ္ပဏီရဲ့ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းတွေ ဖြစ်သည် ။

အိမ်ရှေ့ ကားရပ်ပေးတော့ စိမ့် ဆင်းလိုက်သည် ။ ကော်ဖီသောက်ပါလားဟု ပြောတော့ ပြုံးကာ လက်ခါပြသည် ။ ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြန်မောင်းထွက်သွားသည် ။ ဖေဖေကတော့ အကြောင်းသိနေသူပီပီ ပြုံးကာ လာကြိုရှာသည် ။ ပြေးကြည့်မှ ဒီသားအဖနှစ်ယောက်တည်း ရှိသော ဘဝကို ဒီဒီ နားလည်ပေးရှာ၍ လည်း ကျေးဇူးတင်ရမည်။

အဖေက ရေချိုး သမီးဟု ဆိုကာ ကော်ဖီဖျော်ပေးနေသည် ။ ဒီဒီနှင့် သူမ ကော်ဖီကြိုက်တာချင်း တူသော်လည်း ကော်ဖီချင်း မတူပါ။ ဒီဒီရဲ့ ကော်ဖီက သူမရဲ့ ဘရာဇီးက မိတ်ဆွေတွေပေးသော ကော်ဖီဖြစ်ပြီး

စက်နှင့် စပါယ်ရှယ်ဖျော်ထားသော တကယ့်အရသာစစ် ဖြစ်သည်။ ။

သူမကတော့ သာမန်ကော်ဖီမှုန့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းကိုပဲ နှစ်သက် မက်
မောရလေသည်။ ။ ရေချိုး ထမင်းစား ကော်ဖီသောက်ပြီးတော့ တစ်နေ့
လုံး ပင်ပန်းလာသည့် မျက်လုံးက အချက်ပြလာသည်။ ။

ဖတ်၍ မပြီးသေးသော မြသန်းတင့်ရဲ့ "ဓားတောင်ကိုကျော်၍ မီးပင်
လယ်ကိုဖြတ်မည်" စာအုပ်ကိုဖတ်ကာ တော်တော်ကြာတော့ မျက်လုံး
က ထိန်းမရတော့။ ။

တစ်ချက်သမ်းရင်း ဧည့်ခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဖေက မိ
သားစုပိုင် ၁၄ လက်မ တိုရှိုဘာတီဗွီလေးဖြင့် ဂြိုဟ်တုသတင်း ကြည့်နေ
ပြီ။ ။

စာကြည့်မီးကို အသာမှီ တ်ရင်း မျက်လုံးကို စင်းလိုက်သည်။ ။
မနက်ဖြန်အတွက် ကြိုတင်စဉ်းစားရင်း စိမ့် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ။ တစ်
နေ့က ပုံမှန်ကုန်ဆုံးသွားပြီ။ ။

အထူးတလည် ပြင်ဆင်စရာ မလိုသော ဆံပင်တို့ကို သပ်ရပ်စွာဖြီး
ရင်း မိတ်ကပ်ပါးပါး လူးထားသော မျက်နှာကို တို့ ပတ် ရိုက်လိုက်သည်
။ ဒါတောင် ကိုယ့်ရာထူးနှင့်ကိုယ် လိုက်အောင်နေပါဟု ဒီဒီ အတန်အတ
န် ပြောလွန်း၍ ဖြစ်သည်။ ။ ကိုယ့်လက်အောက်က စာရေးမလေးတွေရဲ့
ထောင်ကျော်တန် သောင်းချီနေသည့် အလှအပ ပစ္စည်းတွေကိုတော့
စိတ်မဝင်စားပေ။ ။

အဖေ့ကို နှုတ်ဆက်ရင်း လမ်းထိပ်မှာ စောင့်နေသော ဖယ်ရီအမီ ခပ်
သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ ရွှေနဒီရဲ့ စက္ကယရီ (အတွင်းရေးမှူး)
အဖြစ် သူမက ဖယ်ရီကားနဲ့ ရှေ့ခန်းမှ လူကြွေရှိရှိ ထိုင်ရလေသည်။ ။

ကုမ္ပဏီရှေ့ ကားရပ်တော့ အသာဆင်းလာခဲ့ကာ အသီးသီး ကိုယ့်နေ
ရာဆီ သွားကြသည်။ ။ သူမစားပွဲကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ဒီဒီစကားပွဲကို
ပါ ဖုန်သုတ်ပေးလိုက်သည်။ ။ တာဝန်ထဲမှာ မပါပေမဲ့ စေတနာတော့
ထားပါသည်။ ။ မရှေးမနှောင်းမှာ ပင် ဒီဒီရောက်လာသည်။ ။

"ဟယ်လို၊ မောနင်း စိမ့်ရေ၊ ဒီနေ့ လကုန်ရက်နော် မင်းအတွက် စပါ
ယံရှယ် ဘောက်ဆူးပဲ"

"မလိုတာပဲ ဒီဒီ၊ မင်းကလည်း ကွာ၊ ကိုယ့်ကို သာမန်ဝန်ထမ်းတွေလို
ပဲ"

သူမစကားမဆုံးခင် ဒီဒီ လက်ကာပြသည်။ ။ Whiteborad မှာ ပုဂ္ဂိုလ်
တချို့အမည် ရေးခြစ်ရင်း...

"မင်းက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလေ၊ ပြီးတော့ တခြားသူတွေထက် ကိုယ့်
အပေါ် အကူညီနိုင်ဆုံး"

အဲဒါတော့ မင်းစက္ကယရီပဲ၊ မင်းအပေါ် ပိုလုပ်ပေးရမှာ ပေါ့ ဟု တော့
ပြန်မပြောမိ။ ။ အလုပ်လုပ်ရာမှာ စေတနာပါသော သူမရဲ့ အကျင့်ကို ဒီဒီ
နားလည်သည်။ ပဲ။ သို့သော် မွေးရာပါ အဖေရိုက်သွင်းခဲ့သော သူမ၏
စိတ်ဓာတ်တို့ က သူများ ပစ္စည်းကို အချောင်မလိုချင်။

အဖေ့ရဲ့ လေးဘီးမောင်းသော ဝင်ငွေလေးနှင့် မဖြစ်ညစ်ကျယ် ဘဝ
ကို ရုန်းကန်ကာ Eco Major ကို ကုတ်ကပ်တက်ခဲ့ရသည်။ ။

မြကျွန်းသာရဲ့ အလှပဂေးတွေထဲမှာ သူမ လုံးလုံးလျားလျား မပါခဲ့

ပေ။ ကချင်လွယ်အိတ်တစ်လုံး၊ ရိုးစင်းသော ရုပ်အင်္ကျီတွေနှင့် သနပ်ခါး ဘဲကျား လိမ်းထားသော စိမ့်ညိုဆိုသော သူမသည် မြကျွန်းသာတွင် ချောင်ထဲ ရောက်နေလေသည် ။

နာမည်ကျော် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးရဲ့ သမီး ရွှေဒနီက သူမကို လာမိတ်ဆက်တော့ အစပထမ၌ ကြောင်တက်တက်ပင်။ အကြောင်းပြချက် တချို့ကို ထုတ်ကြည့်တော့..

"ယူက စာကြိုးစားတယ်၊ အနေအထိုင် အေးတယ်၊ အားရင် ကျောင်း စာပဲဖြစ်ဖြစ် အခြားအဖိုးတန် စာတွေဖြစ်ဖြစ် ဖတ်နေတယ်၊ ယူမှာ colour မရှိဘူး အဖြူထည်ပဲ၊ ကိုယ် အဲဒါကို သဘောကျတာ"

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လာမိတ်ဖွဲ့သော ဒီဒီ ခေါ် ရွှေနီဒီကို အဲဒီတည်းက ခင်မင်သွားသည် ။ သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းကို သိသည် ပဲ။ အကြောင်းပြချက် တချို့ဖြင့် ငြင်းဆန်တော့ သူမကို ဒီဒီ ကိုယ်တိုင်က လိုလိုလားလား အတင်းခေါ်နေသည် မို့ ခင်မင်ခဲ့ကြသည် ။ သို့သော် ဒီဒီ ကျွေးသမျှ မစား။ ဒီဒီကားကို မစီး။ အလှအပအကြောင်း မပြော။ ကြာရင် ဒီဒီ သူမကို ခွာမှာ ဟု မျှော်လင့်ထားသော်လည်း ..

"ယူနဲ့ တွဲမှ ယူကို ပိုခင်လာတယ်ကွာ၊ ယူ တော်တယ်၊ သာမန်မိန်းမ တွေနဲ့ ကွာတယ်၊ အဲဒါတွေ ကြိုက်တာ၊ ယူခံယူချက်ကို ကြိုက်တယ်၊ ယူ ကို လေးစားတယ်"

အံ့ဩစိတ်နှင့်အတူ ရှားပါးသူဌေးသမီးပါလားဟု တွေးရင်း "အံ့ဖွယ် သူဌေးသမီး" လို့ ပြောရင် ဒီဒီက လေးလေးနက်နက်ဖြင့် "ကိုယ်က သူဌေးသမီး ဖြစ်ချင်ဘူး၊ သူဌေးဖြစ်ချင်တာ" ဟု တုံ့ပြန်တတ်သည် ။

Eco ဒုတိယနှစ်တွင် သူမတို့ ပိုခင်လာသည် ။ အားရင် စာအကြောင်း ပေအကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးကြသည် ။ ရည်ရွယ်ချက်ချင်း၊ ဝါသနာချင်း

လည်း တူသည် မို့ သံယောဇဉ် တွယ်ရသည် ။ အမြင်ချင်း ဖလှယ်ကြသည် ။ ခင်မင်တာ ကြာလာတော့ ကိုယ့်ဘဝ သူ့ဘဝ ရင်ဖွင့်လာကြသည် ။

"ကိုယ်က ဆင်းရဲတယ် ဒီဒီ၊ အမေက ကိုယ်ငယ်တည်းက ဆုံးသွားတာ၊ အဖေက တက္ကစီမောင်းတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ အဖေက အဓိကပဲ၊ ဒီအချိန်ထိ ကိုယ့်ကို ရှာကျွေးလာတာ၊ အဖေ့ကို အရမ်းသနားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ် စာကြိုးစားတာ၊ အပိုင်ငွေ မရှိဘဲနဲ့ အပိုမဖြုန်းချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ကော်ဖီ သိပ်ကြိုက်တယ်"

"ဒီဒီလည်း ဒီလိုပဲ ကော်ဖီကြိုက်တယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကတော့ ယူ သိပြီးသားပဲ"

ဦးရွှေလူ ဒေါ်နုနုဆွေတို့ ဆိုတာ စီးပွားရေး ထိပ်သီးတွေပင်။

သူတို့ ရဲ့ ပိုးမွေးသလို မွေးထားရတဲ့ ဖြူဖြူနုနုလေး ရွှေနဒီဟာ သာမန် သူဌေးသမီးတွေလို သုံးမယ်၊ ဖြုန်းမယ် စိတ်မရှိတာ သူမ သဘောကျရသည် ။

အလှအပလည်း စိတ်မဝင်စားလှကာ ဘဝအကြောင်းနှင့် စာပေအကြောင်းတွေသာ စိတ်ဝင်စားသူမို့ ရွှေနဒီနှင့် စိမ့်ညိုသည် ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ အချစ်ဆုံး သမီးပျိုတွေ ဖြစ်လာတော့သည် ။ ဘာလိုလိုနှင့် နောက်ဆုံးနှစ် ရောက်လာခဲ့သည် ။ သစ်ပုပ်ပင်အောက် ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်ရင်း ဒီဒီက လေးနက်စွာ ဆိုလာသည် ။

"ကျောင်းပြီးရင် ဘွဲ့တွေ ဘာတွေ ရတော့မယ်၊ ယူ ဂုဏ်ထူးတန်း ဆက်တက်မလား"

သူမတို့ နှစ်ယောက်စလုံး စာတော်သူတွေမို့ ဂုဏ်ထူးတန်း မဝင်မှာ

မပူရပေ။

"မတက်ဘူး ဒီဒီ၊ အဖေ ပင်ပန်းလှပြီ၊ အဖေ့ကို လုပ်ကျွေးချင်တယ်"

ဒီဒီ သက်ပြင်းချသည် ။ တစ်ခုခု ပြောမယ်ဆိုတာ သူမ သိသည် ။ ကျောင်းတက်စဉ် ကာလအတွင်း ဒီဒီအကူအညီတွေ လုံးဝလက်မခံခဲ့တာ သူမ ပြန်စဉ်းစားမိသည် ။ သူဌေးသမီးကို ကပ်ပေါင်းစားသည် ဟု အပြောမခံနိုင်ပေ။ လူတွေက မြေနိမ့်ရာ လှံစိုက်ချင်ကြလေသည် ။ ခဏ အကြာမှ ဒီဒီ ဆိုသည် ။

"ကျောင်းပြီးရင် တို့ အလုပ်လုပ်တော့မယ်၊ ရွှေနဒီ ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ပဲ ၊ တို့ ရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေ မင်း သိပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းကို ကူညီစေချင်တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ တို့ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး မိုးကောင်းကင်ကို ခူးနှင့် တိုက်ရအောင်"

နေရာတကာ ငြင်းဆန်နေ၍ သူမဘဝက မရပါ။ ဒါက အလုပ်ကိစ္စမို့ လက်ခံရသည် ။ ထို့နောက် စာမေးပွဲပြီးပြီးချင်း ဒီဒီနှင့် သူမ ကွန်ပျူတာ၊ အင်္ဂလိပ်စကားပြောနှင့် အတွင်းရေးမှူးသင်တန်းတွေ တက်ခဲ့ကြသည် ။ ဒီလိုသင်တန်းတွေ တက်ဖို့ ဒီဒီကပင် တောင်းဆိုတာဖြစ်သည် ။ တစ်ခါ တလေ ကိုယ်က မာန်မတက်ချင်ပါ။

ဒီဒီနှင့် အလုပ်တွဲလုပ်ရန် ထိုပညာတွေ တက်သင့်သည် မို့ သူမ ကြိုးစားပမ်းစား သင်ယူခဲ့ရပြန်ပါသည် ။ အဖေ့ကို ပြောပြတော့ ဒီဒီဟာ သူမ ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တဲ့ လေ။ ဒီဒီ ကိုယ်၌ ကလည်း သူမအိမ် မကြာခဏလာကာ အဖေ့ကိုလည်း ကန်တော့နေကျမို့ အဖေကလည်း သမီးရင်းနှင့်မ ခြား ချစ်ခင်လေသည် ။

ဒီဒီကိုယ်၌ ကလည်း ထက်ထက်မြက်မြက်၊ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယလည်း ရှိရှိ၊ မိဘနှစ်ပါးကလည်း အထောက်အပံ့ဖြင့် ဒီဒီရဲ့ ရွှေနဒီ သွင်းကုန်ထု

တ်ကုန် ကုမ္ပဏီက နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ပိုမိုခိုင်မြဲ လာလေသည် ။
အောင်မြင် ကျော်ကြား လာလေသည် ။

ဒီဒီက လက်သည် ။ သူမ အကူအညီကို စိမ့်က လက်မခံတော့ လခ
ကို ငါးသောင်းပေးကာ ဘောက်ဆူးက တစ်ပုံတစ်ပင် လိုလေသေး မရှိ
စေရ။ အဖေနှင့် သူမတို့ အိမ်ကလေး စိုပြည်လာသည် ။ သားအဖနှစ်
ယောက် အလှူအတန်းလေးများ ပြုလုပ်နိုင်လာကာ အေးအေးချမ်းချမ်း
နေထိုင်လာနိုင်သည် ။

အရင်ရှားပါးစဉ်ကတည်းက ခြစ်ကုတ်စားလာတော့ ယခု သူမတို့ အိ
မ်လေးမှာ အပူအပင်မရှိ အေးအေးဆေးဆေး။ အဖေလည်း အသက်ကြီး
ပြီမို့ ကားမမောင်းတော့။ အိမ်မှာ ပဲ အေးအေးဆေးဆေးနေကာ ထမင်း
ဟင်း ချက်လေသည် ။ အဖေက ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်း။ သို့သော် ဒီ
ဒီရဲ့ အစွမ်းထက်ဆေးဝါးတွေ အောက်မှာ သက်သာ ပျော်မွေ့ရလေသည်
။

ဒီလိုရှားပါး ဈေးကြီးခေတ်ထဲမှာ ဒီဒီ ကျေးဇူးကြောင့် သူမတို့
ကောင်းကောင်း မွန်မွန် နေရသည် ။ အထူးသဖြင့် အဖေမှာ အေးဆေး
စွာ တရားဓမ္မ လိုက်စားရသည် ။ တွေးကြည့်လျှင် ဒီဒီကျေးဇူးတွေက
များ ပါသည် ။

"ဟဲ့ ဪ... ဒုက္ခပဲ သွားမယ်လေ"

ပန်းကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်မှ သတိပြန်ဝင်လာသည် ။ အတိတ်က
အကြောင်းတွေကို စဉ်းစားရင်း အတွေးလွန်သွားတာ ဖြစ်သည် ။

"ဟင်.. ဘယ်လဲ"

ဒီဒီက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ချစ်စဖွယ်ရယ်သည် ။ သူမ၏ ကြိုးတိုသားရေ

အိတ်အနက်ကို လွယ်ပြီး...

"လေဆိပ်ရှင် လေဆိပ်၊ မန္တလေးက ဧည့်သည် ၊ တို့ ဖားသားကြီးရဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ သားလေ"

"ဘာလဲ ဒီဒီ၊ နင့်အိမ်က သဘောတူထားတယ်ပေါ့"

"ဝေးစွထဲကပဲ၊ အိမ်မှာ အိမ်ထောင်ရေးက ငါ့သဘောပါ၊ အခုဟာက တို့ လုပ်ငန်းနှင့်လည်း မကင်းဘူး စိမ့်ရဲ့ ၊ မင်း သိမှာ ပါ၊ မန္တလေးက တို့ ကို သကြားသွင်းတဲ့ ဦးသော်ကလေ"

သူမ တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ရသည့် အလုပ်မို့ သိနေသည် ။

"အင်း.. သိတယ် ဦးသော်က"

"အေး.. အဲဒီ ငတိပဲကွ၊ သွားကြုံရမှာ လေ သူ့ကို"

"သူက ဘာလုပ်မှာ လဲ"

"ရန်ကုန်မှာ အိမ်ဝယ်မယ်တဲ့ ၊ ပြီးတော့ ငါနဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်ဖို့ စီစဉ်စရာ ရှိတာရော၊ အဲဒါ ယူကို ကိုယ် တိုင်ပင်ရဦးမယ်၊ အေးဆေးပေါ့၊ အဲဒါ အခု လေဆိပ်မှာ သွားကြုံရမယ်"

ထိုစဉ်မှာ ပင် ဒီဒီ ဆယ်လူလာသံက ထမြည်လာသည် ။ ငါးမိနစ် ကြာ ပြောပြီးနောက် ဖုန်းပိတ်ရင်း..

"ပြဿနာတော့ စပြီ၊ ကားဂိတ်မှာ သစ်တွေလျော့တယ်တဲ့ ၊ ကိုယ် သွားရဦးမယ်၊ ဒီကိစ္စက ကိုယ်မသွားလို့ မရဘူး၊ ဆောရီး စိမ့်ရေ၊ လေဆိပ်ကို ယူပဲ သွားလိုက်တော့၊ ဪ.. ကိုဇော်ထွေးကို ကားမောင်းပို့ခိုင်း၊ သူက ဦးသော်ကကို မြင်ဖူးတယ်၊ မင်း ကြည့်ကျက်ပြောပေါ့ကွာ၊ ကိုယ် သွားပြီ"

သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်သွားသော ဒီဒီကို ကြည့်ကာ သူမ ရင်မော
ကျန်ခဲ့သည်။ ။ အရင်တုန်းကလည်း ဒီလိုအရေးပေါ်တွင် ပေါ်လာရင် သူ
မပဲ ကြားဝင်ရတာမို့ သိပ်တော့ အခက်အခဲမရှိ။

သူမနှင့် ဒီဒီက နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်မို့ နားလည်မှုရှိသည် ပဲ။ ကိုဇော်
ထွေးက သွားရအောင် ဆိုတာနှင့် သူမ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

လေဆိပ်ထဲရောက်ပြီး မကြာမီ လေယာဉ်ဆိုက်သည်။ ။ ကိုဇော်ထွေး
က ကုမ္ပဏီ၌ အားထားရသော ယာဉ်မောင်း။ ကုန်သည် အများ စုနှင့်
ရင်းနှီးသည်။ ။ အပြောအဆို ပြေပြစ်ကာ ရိုးသားသစ္စာရှိသည်။ ။ လူယုံ
တော်တွေ မွေးရာ၌ လည်း ဒီဒီက ကျွမ်းသည်။ ။ လေယာဉ်တံခါးဆီသို့ စူး
စမ်းစိတ်ဖြင့် အသေချာ ကြည့်သည်။ ။

"တတိယ ဆင်းလာတဲ့ သူပဲ မစိမ့်၊ မျက်မှန်နှင့်လေ"

ကိုဇော်ထွေး ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်တော့ အသားအရေ ခပ်လတ်လတ်
။ အသက်က သူမတို့ နှင့် မတိမ်းမယိမ်း။ သူ့မျက်လုံးတွေက မျက်မှန်နှင့်
မို့ မမြင်ရသော်လည်း မျက်ခုံး၊ နှာတံ၊ ပါးစပ်တို့ ကတော့ အချိုးကျစွာ
ကြည့်ကောင်းသည်။ ။ သူမက ခပ်တည်တည်ပင် သူ့အနားသို့ လျှောက်
သွားကာ..

"ရှင်က ဦးသော်က ထင်ပါရဲ့ "

သူ့မျက်နှာက ရုတ်တရက် ဇေဓဇဝါ။ ပြီးမှ ပြုံးရင်း မျက်မှန်ချွတ်
လိုက်သည်။ ။ ကြည်လင်ထွေးမြသော မျက်လုံးတို့ က စိုလက်နေသည်။ ။

သူ၏ နွေးနွေးထွေးထွေး အကြည့်တွေကို အသိအမှတ်ပြု အပြုံးတစ်
ခုကို ဖန်တီးလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်မက ရွှေနဒီရဲ့ P.A ပါ၊ ရွှေနဒီ အရေးပေါ်ကိစ္စတစ်ခုနှင့် မအား

လပ်လို့ ကျွန်မ လာကြိုတာပါ။ ရွှေနဒီက ရှင့်ကို တောင်းပန်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ အားလည်း နာတယ်တဲ့ လေ"

သူက နားလည်စွာ ပြုံးလိုက်သည် ကို တွေ့ရသည်။ ။ "ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒီဒီအကြောင်း သိပြီးသားပါ။ အလုပ်သိပ်များ တာ ရပါတယ်"

ရင်းနှီးသူ အများ စုသာ ခေါ်သော "ဒီဒီ" ၏ အမည်ကို သုံးစွဲကာ ရည်ရည်မွန်မွန် ပြောနေသည် မို့ အနည်းငယ်တော့ အံ့သြရလေသည်။ ။ ဒီဒီနှင့် သူ အတော်အတန်တော့ ရင်းနှီးမည် ထင်ပါရဲ့ လေ။ ကိုဇော်ထွေးနှင့် သူမခေါ်ရာနောက်သို့ ကိုသော်ကဆိုသူ လိုက်ပါလာသည်။ ။

ဘယ်ကို ပို့ပေးရမှန်းလည်း မသိ။ နောက်တော့ ဒီဒီတို့ အိမ်ကိုသာ မောင်းခိုင်းရတော့သည်။ ။ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းထဲမှ ဒီဒီတို့ အိမ်က ခမ်းနားလွန်းသည်။ ။ အိမ်မှာ ဒီဒီမိဘနှစ်ဦးလုံး မရှိ။ ကြီးမေနှင့်သာ တွေ့ရ၍ ကိုသော်ကကို ဧည့်ခံစီစဉ်ခိုင်းရသည်။ ။ ကိုသော်ကနှင့် ကြီးမေကလည်း ရင်းနှီးနေပြန်သည်။ ။ ကြီးမေက ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုရင်း နေရာထိုင်ခင်း ပေးကာ ပစ္စည်းတွေ သယ်ရှာသည်။ ။

"မိဒီတို့ ကတော့ လုပ်ပြီ တကယ်ပဲ။ သေရင်တောင် ကျွတ်ပျံ့မလား မသိဘူး၊ ဒီအလုပ်တွေပဲ ဖက်တွယ်နေတယ်"

ကိုသော်က ဆိုသူကတော့ သဘောထားကြီးသူပမာ တဟင်းဟင်း ရယ်နေသည်။ ။ သူမနှင့် ကိုဇော်ထွေးတို့ ကြီးမေနှင့် ကိုသော်ကကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ။ အပြန်ခရီးတွင် တော့ ကိုဇော်ထွေးက မှတ်ချက်ချသည်။ ။

"မရွှေနဒီတို့ တော့ အပျိုကြီးစာရင်းက ဖျက်ရတော့မယ်၊ လိုက်တယ်ဗျ"

ဘာရယ်ကြောင့်မှန်းမသိ၊ ဖျတ်ခနဲ ကိုသော်က ဆိုသူ၏ မျက်နှာကို ပြေးမြင်လိုက်ကာ ရင်ထဲ၌ တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားရသည် ။ အချစ်ဆို တာကို ဒီအရွယ်အထိ စိတ်မဝင်စားခဲ့။ ဘဝမှာ အဖေ့ကိုသာ ဦးစားပေး ခဲ့သည် ။ အဖေ့ကို ခွဲမထားခဲ့ချင်ပေ။

ဆိပ်ကမ်းက ဝင်လာသည့် ကုန်တွေကို စစ်ဖို့ ဆိုတာ ဒီဒီ ထွက်သွား သည် ။ ယနေ့ ဒီဒီ အချိန်ဇယားထဲမှာ ကိုသော်ကကို အိမ်တွေလိုက်ပြဖို့ ပါသည် ။ ဒီဒီပုံစံဆိုရင် ညနေမှ ပြန်ရောက်မည့်သဘော။ ဒီဒီ ဆယ်လူ လာဆီသို့ နှိပ်လိုက်သည် ။

"ဟယ်လို ပြောပါ၊ ရွှေနီ ပြောနေတယ်"

"ဒီဒီ ငါ စိမ့်ပါ၊ နင့်ရဲ့ time table ထဲမှာ ကိုသော်ကကို အိမ်တွေ လိုက်ပြရမယ်၊ တော်ကြာ သူလာရင် ငါဘယ်လို ပြောရမလဲ"

"နင် လိုက်ပြလိုက်ပေါ့"

သူမရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည် ။ ခါတိုင်းလည်း ဒီဒီမအားလျှင် သူ မပဲ ဧည့်သည် တွေကို လိုက်ပို့နေကျ။

ယခုမှ

" မဟုတ်ဘူး လေ၊ သူက နင်နှင့် ကျတော့"

"ဟာ.. မဆိုင်တာကွာ၊ နင်ပဲ လိုက်ပြလိုက်ပါ၊ ဪ.. ငါ့စားပွဲထဲမှာ ဖိုင်အနီရှိတယ်၊ အိမ်ခြံစာရင်းတွေ သူ့ကိုပြလိုက်၊ သူ သဘောကျတာရှိရ င် လိုက်ပို့လိုက်ပေါ့၊ ဒီနေ့ တစ်နေကုန်လည်း ကုန်ပစေ၊ နေ့လယ်စာကို

ဟိုတယ်မှာ ကျွေးလိုက်၊ ဒါပဲ၊ ငါက တောင်းပန်တယ်လို့ ဒါပဲနော်"

ရင်းနှီးသူ မိတ်ဆွေတွေအတွက်လည်း ဒီဒီဟာ အိမ်၊ မြေ၊ ခြံ ကားပွဲ
စား လုပ်သေးတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ သူမက လိုက်လံပြသရတာ များ သည်
။ ကုမ္ပဏီမှာ ဒီဒီကို သိပ်မတွေ့ရတတ်ပါ။ ကားတစ်စီး၊ ဆယ်လူလာတစ်
လုံးနှင့် လှုပ်ရှားနေတာ များ လေသည် ။ ကိစ္စအဝဝကို စိမ့်ကသာ
လုပ်ကိုင်တာ များ ပါသည် ။

"မစိမ့်ညို့.. အပြင်မှာ ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်"

စာရင်းကိုင် နီလာက လာပြောသည် ။

"အေး.. တို့ လာမယ်၊ လွှတ်မနေနှင့်တော့"

လက်ကိုင်အိတ်နှင့် ဖိုင်အနီကိုယူကာ ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည် ။
အပြင်မှာ ရပ်နေသော ကိုသော်ကကို အပြီးတစ်ခုဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်
သည် ။

"ဒီဒီက မှာ သွားတယ်၊ ကိုသော်ကလာရင် အိမ်တွေ လိုက်ပြလိုက်ပါ
တဲ့ ၊ သူကတော့ မအားလို့ တဲ့ ၊ ကျွန်မ အားနာပါတယ်၊ ကဲ.. ဒီမှာ ကြည့်
လိုက်ရအောင်"

သူ၏ ရွန်းမြမြ အပြီးကြောင့် အနေကျသလို ရှိရသည် ။ နှစ်
ယောက်ထိုင် ဆိုဖာတွင် အတူဝင်ထိုင်ရင်း ဖိုင်အနီကို စလှန်လိုက်သည်
။

"ဒါက ကိုးမိုင်ကခြံပါ၊ နှစ်ထပ်တိုက်နှင့် ကားဂိုဒေါင်ရှိတယ်၊ ရေမီး
အစုံပဲ၊ ဖုန်းပါတယ်၊ ပိုင်ရှင်က ပြည်ပမှာ ပါ၊ ရော့... ဓာတ်ပုံ ကြည့်ပါဦး
"

သူ ဓာတ်ပုံကို လှမ်းအယူမှာ အသားချင်း ထိသွားသည် ။ ရွန်းရွန်း

စားစား အကြည့်တွေအောက်မှာ သူမ ရင်တုန်နေပြီ။

"မဆိုးဘူးနော်၊ ဒီက စိမ့်ညိုနော်၊ အင်း.. စိမ့်ညိုကော ဘယ်လိုသဘောရလဲဟင်"

သူ့အသံက နွေးထွေးနှစ်လိုဖွယ်ရာ။ အကြံဉာဏ် တောင်းလာသည့် သူ့ကို မဝံ့မရဲ ပြန်ကြည့်ရင်း..

"ဟို.. ကောင်းပါတယ်၊ ဒါက ပထမပဲ ရှိသေးတယ်၊ နောက် ခြံတွေရှိသေးတယ်"

"အင်း.. ပြပါဦး"

"ဒါက ခုနစ်မိုင်ကတိုက်က တစ်ထပ်ခွဲလေး၊ ဆောက်ပြီးတာ မကြာသေးဘူး၊ ရေမီးအစုံပါတယ်၊ ကားဂိုဒေါင်က ကားနှစ်စီးစာ ရတယ်၊ ခြံထဲမှာ ဂျပန်မြက်ခင်းတွေ ရှိတယ်၊ သစ်ခွခြံလည်း ပါတယ်၊ ပန်းပင်တွေလည်း အစုံပဲ၊ သွားရေးလာရေးလည်း အဆင်ပြေတယ်၊ ပိုကောင်းတာက တစ်ခါမှ လူမနေသေးတာပဲ၊ အသစ်ကြီးလေ"

ဘယ်လိုလဲဆိုသော သဘောနှင့် သူမက မေးဆတ်ပြသည် ။ သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း..

"အင်း.. ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်၊ အဓိက လူမနေသေးတာပဲဗျ၊ ကြိုက်တယ်၊ သွားကြည့်မယ် ရမလား"

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြကာ ထရပ်လိုက်သည် ။ သူ့ကားနှင့်ပဲ သွားမည်ဟု ဆိုသည် ။

"ဒီဒီ အားရင် ဒီဒီက လိုက်ပို့ပါတယ်၊ သူ တကယ်မအားတာနော်"

ဘာရယ်မဟုတ် ပြောစရာစကား မရှိ၍ တွေ့ကရာ ပြောလိုက်ရ

သည် ။ သူက ကားမောင်းရင်း အသာပြိုးကာ..

"သိပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က စိမ့်နှင့် သွားရတာ ပိုတောင်ကြိုက်သေး"

"ရှင်"

သူမ ရင်တွေ ထိတ်သွားသလို ရင်ခုန်သံ မြန်သွားသည် ။ သူက ဘာမှ မဖြစ်သလို အသာပြိုးကာ နေလေသည် ။ အိပ်မောကျနေတဲ့ နှလုံးသားက နိုးထ လာပြီလား မသိ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အချစ်ဆိုသော အရာကို မွတ်သိပ် တောင့်တမိပါ၏။ ခုနစ်မိုင်က ခြံလေးရောက်တော့ တော်တော်သာယာသည် ။ ခြံစောင့်အဘိုးကြီးက အိမ်တံခါး ဖွင့်ပေးသည် ။

"ကျွန်တော် အရမ်းကြိုက်တယ်၊ စိမ့်ရော"

"အဟင်း ဟင်း ကျွန်မ ကြိုက်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကိုသော်က ဝယ်မှာ ပဲဟာ"

"ဟုတ်ပါတယ် အကြံဉာဏ်တောင်းတာပေါ့"

"ကြိုက်တာပေါ့ရှင်"

သူက အမြန်ဆုံး ဝယ်တော့မည်ဟု ပြောသည် ။ ပြီးတော့ အနီးကပ်တိုးတိုးပြောသည် ။

"ဒီအိမ်က လက်ထပ်ရင် နေဖို့ "

သူမ ရင်အခုန် မြန်သွားလေသည် ။ နေ့လယ်စာကို ကိုကာဆူကီမှာ လိုက်ကျွေးတော့လည်း သူ့ရဲ့ ဂရုတစိုက် အဆက်အဆံများကြား တိတ်တဆိတ် ကြည်နူးရလေသည် ။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ခါတိုင်းလို မဟုတ်ဘဲ အယောင်ယောင် အမှားမှား ဖြစ်ရသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆယ်ကျော်သက်လေး မဟုတ်တော့ ဟု ပြန်သတိပေးရသည်။ နားထောင်ခဲ့လှသော ကက်ဆက်ကို ဖွင့်သည်။ သီချင်းသံကို တိုးတိုး လိုက်ညည်းနေမိသည်။

အိပ်ခါနီးကျတော့မှ အဖေ့ကို သွားကန်တော့သည်။ အဖေက ပြုံးကာ ဆုပေးသည်။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တစ်ခု ဖြစ်ပေမဲ့ ဒီနေ့မှ ပိုကြည်နူးမိသလို။

ဪ.. အချစ်ဆိုတာများ လားဟု မလုံမလဲ တွေးကာ ရှက်ရသေးသည်။ အကြောင်းတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုဖြင့် ကိုသော်ကနှင့် ဆုံရသည်။ မျက်ဝန်းဆိုတာ နှလုံးသားရဲ့ ပြတင်းပေါက်ဟု ကြားဖူးသည်ပဲ။

မျက်လုံးများ ဖြင့် အပြန်အလှန် စကားပြောရင်း ကိုသော်ကကို ချစ်မိပြီဆိုတာ ပိုမိုခိုင်မြဲလာရသည်။ တစ်ခါမှ မချစ်ဘူးသော သူမအဖို့ အချစ်ရေးမှာ ကံကောင်းချင်ပါသည်။

တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်သာ နားရသောကုမ္ပဏီအားလပ်ရက်တွင် ဒီဒီဖိတ်ကြားမှုကြောင့် ဒီဒီတို့ အိမ် ရောက်ခဲ့ရသည်။ ခြံထဲတွင် ခုံအဖြူလေးနှင့်ထိုင်နေသော ဒီဒီကို ကိုသော်ကနှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

"လာလေ စိမ့်ညို"

လွတ်နေသောခုံမှာ အသာဝင်ထိုင်ရင်း ကိုသော်ကကို ပြုံးပြသည်။ သူ့ထံမှ လည်း မပြောင်းလဲသော အပြုံးတစ်ခု ရသည်။

"စိမ့်ရေ.. နင့်ကို ကိုသော်က က သိပ်ချီးကျူးနေတာ၊ နင်က အရမ်း တော်တာပဲတဲ့ "

ရှက်ရယ်ဟု သတ်မှတ်၍ ရသော အရယ်တစ်ခုကို ဖန်တီးလိုက်သည်။

"နင်တို့ ဘာလုပ်မလို့ လဲ ငါ့ကိုခေါ်တာ"

ဒီဒီက ရယ်သည်။

"ဒီနေ့ ငါ့မွေးနေ့လေ အရူးမရဲ့ ၊ ပေး present ငါ့ကို"

လက်ဝါးလေးကိုဖြန့်ကာ ချစ်စဖွယ် ပြောသည်။

"ဟယ်.. ဆောရီး၊ မေ့နေတယ် တကယ်"

"သိပါ့.. သိပါ့.. ရပါတယ်၊ စတာပါ ကျွေးမလို့ ခေါ်တာ"

မကြာမီ စားပွဲလေးပေါ်သို့ အငွေ့တထောင်းထောင်း စားစရာများ ရောက်လာသည်။

"စားလေ၊ ငါ့မွေးနေ့မှာ သူစိမ်းဆိုလို့ နင်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ ဖိတ်တာ၊ စား.. စား.. ဂုဏ်ယူပြီး စားနော်။ ဟင်း .. ဟင်း"

ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ချစ်စဖွယ်ပြောရင်း ဒီဒီက ရယ်သည်။ ကိုသော်က ကလည်း ကလေးလေး ပြောတာကို သဘောကျသလို လိုက်ရယ်ရင်း သူမကိုလည်း တံတောင်နှင့်တွတ်ကာ "စား" ဟူသော သဘောဖြင့် မေးဆတ်ပြသည်။

ဒီဒီထက် ပိုကာ သူမကို ပိုဂရုစိုက်ပြနေ၍ ဒီဒီရှေ့မှာ မလုံမလဲ ဖြစ်ရသည်။ သို့သော် ဒီဒီ ကြည့်ရတာ ပုံစံမပျက် ရယ်မောရင်းနှင့်သာ။

ထိုနေ့က သူက ဒီဒီဖို့ စိန်လော့ကတ်လေး လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။

ဒီဒီကတော့ ကျေးဇူးတင်စကား ပုံမှန်ဆိုကာ သာမန်ပျော်ရွှင်မှုသာ ရှိခဲ့လေသည်။ သူမကသာ မလုံမလဲနှင့် အကဲခတ်နေတာဖြစ်၍ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်ရှက်ရသည်။ အပြန်ခရီးတွင် တွေးရင်း ငေးရင်း ရင်ထဲ အလိုလိုနှင့်လာသည်။

သေချာပြီ။ ဒါဟာ အချစ်လို့ နာမည်တပ်ရမည့် ဝေဒနာသာ ဖြစ်လေသည်။

"အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်တယ်" ဟူသော သူ့စကားအောက်မှာ သူမ မငြင်းဆန်ဝံ့ခဲ့ပေ။ ကန်တော်ကြီးရေပြင်က ပုံမှန်နှုန်းနှင့် တိုက်ခတ်နေပေမဲ့ သူမရင်ထဲက ရင်ခုန်နှုန်းကတော့ သာမန်ထက် ပိုနေမည်ဆိုတာ အတတ်သိရလေသည်။ အဝေးဆီသို့ မျှော်ငေးရင်း သူ့နှုတ်ဖျားမှ စကားတချို့ ခုန်ထွက်လာသည်။

"ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံး ချစ်ဖူးတာ စိမ့်ညို၊ အရင်က ကိုယ် စီးပွားရေးပဲ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ၊ ပညာသင်ချိန်တုန်းကလည်း ပညာရေးပဲ၊ ကိုယ့်စိမ့်ညိုကို ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ်ထိ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်၊ ယုံပါ၊ စိမ့်ညို၊ ကိုယ့်မိဘကလည်း ကိုယ့်သဘောပါပဲ၊ ဖေဖေတို့ က ပွင့်လင်းခေတ်မီပါတယ်၊ ဒါ အဆုံးစွန်အထိ ပြောပြတာပါ၊ စိမ့်ညို စဉ်းစားနိုင်အောင်လို့ ပါ၊ ကျွန်တော့်ကို စဉ်းစားပေးပါနော်"

မွန်ရည်သော အပြောအဆိုတွေကြောင့် ရင်ထဲ ကြည်နူးရသည်။ ရှက်ပြီးတစ်ခုကို အသာဆင်မြန်းရင်း...

"ပြန်.. ပြန်ရအောင်နော်"

"သူ့ အသာပြုံးသည် ။

"အဖြေရောဟင်"

"ဆန္ဒမစောပါနဲ့ နှင့်"

"ကျွန်တော် ပျော်ချင်လို့ ပါ"

"ခု ပျော်လိုက်တာ"

"ဘယ်လို"

ရှက်ရှက်နှင့် ပြေးထွက်ခဲ့သည် ။ ခုချက်ချင်း ရည်းစားစကားပြော ခုချက်ချင်း အဖြေပေးလိုက်လို့ လွန်သလားတော့မထင်။ ရင်ထဲက အချစ်စစ်ကို ဖုံးကွယ်ဖို့ တော့ ခဲယဉ်းလှပါသည် ။ အသက် နှစ်ဆယ့်ခြောက် နှစ်မှ ရည်းစားစထားဖူးကာ တကယ်လည်း ချစ်သော စိမ့်ဟာ မောင့်အပေါ် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခဲ့ရသည် လေ။

မောင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိမ့်အပေါ် တကယ်ချစ်ခဲ့သည် မို့ ပျော်ရွှင်ရသည် ။ မောင့်ရင်ခွင်မှာ ပါးအပ်ရင်း လှပသောဘဝကို စိတ်ကူးယဉ်ရလေသည် ။ နဂိုတည်းကလည်း အချစ်တွေ ရည်းစားအကြောင်းတွေ ပြောဖို့ စိတ်မဝင်စားခဲ့တာကြောင့် ဒီဒီကို ပြောရမှာ လည်း ရှက်နေ၍ မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။

အချစ်ရဲ့ တန်ခိုးတွေကြောင့် လူက အလုပ်ခွင်ထဲမှာ အရင်ထက် လန်းဆန်းပျော်ရွှင်ကာ လောကကြီးသည် လှပခြင်းဖြင့် ပြည့်စုံခဲ့လေသည် ။

သုံးလတာသော အချိန်တို့ သည် ပုံမှန်ပင် တရွေ့ရွေ့နှင့် ကုန်ဆုံးခဲ့လေသည်။ တစ်နေ့သော ညနေခင်း၌ ...

"စိမ့်ရေ ဒီနေ့ညစာ ငါကျွေးမယ်နော်၊ ပြောစရာလည်း ရှိလို့ သိလား"

လုပ်လက်စ အလုပ်ကိုတော့ ပြီးပြတ်အောင် လုပ်လိုက်သည်။ ။ ရုံးဆင်းချိန်ထက် တစ်နာရီ ပိုစောဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ ကားကို သက်သောင့်သက်သာ မောင်းရင်း ဒီဒီမျက်နှာက ပြုံးမြဲနေသည်။ ။ အေးဆေးကျယ်ဝန်းသော ခြံဝင်းထဲသို့ မောင်းဝင်ကာ သီးသန့်အိမ်လေးတွေဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

"ဘာစားမလဲ"

"ရပါတယ်၊ နင်ပဲ မှာ ပါ"

"ဒီမှာ ငါးရုံအူ ကောင်းတယ်၊ မြင်းခွာရွက်သုပ်လည်း ကောင်းတယ်၊ မြန်မာထမင်းဟင်း စားရအောင်၊ စားမလား"

ခေါင်းကို အသာညှိတ်ပြလိုက်သည်။ ။ မောင့်ကို ရုတ်တရက် သတိရမိသည်။ ။ မောင်နှင့် လာစားဦးမှ ဟု တွေးမိသည်။ ။

"နင် ဘာပြောမလို့ လဲ ဒီဒီ"

ဒီဒီ ကျိတ်ရယ်သည်။ ။ သိလိုက်ပြီ။ ရှက်ရယ်မျိုး။ အသာပြုံးကာ မေးလိုက်သည်။ ။ ထမင်းဟင်းတွေ ရောက်လာ၍ စားဖို့ ပြင်ရသည်။ ။ အရသာတွေ့လွန်းသော ထမင်းဟင်းတွေကို ခပ်မြိန်မြိန်စားရင်း စကားမဆိုမိကြ။ တစ်ဝက်လောက်ကုန်မှ ...

"ပြောလေ မိဒီရယ်၊ စားနေတာပဲ၊ ကဲ ပြော၊ နင့်ဟာက အလုပ်ကိစ္စ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး"

"ပြောမှာ ပေါ့"

ဟု ဆိုကာ အချို့ရည်မှာ သည် ။ အချို့ရည်ကို အသာစုပ်ရင်း..

"ငါ လက်ထပ်ရတော့မယ်"

"ဘယ်လို"

အံ့ဩသွား၍ သောက်လက်စ ဟင်းရည်တောင် သီးမလို။

"ဒက်ဒီက သမီးလည်း မငယ်တော့ဘူး၊ သင့်တော်တာ တွေ့ပြီဆိုတာ နှင့် စီစဉ်တော့မယ်ဟ၊ စေ့စပ်တော့မှာ "

"နေပါဦး နင်က အချစ်ကို တွေ့လို့ လား"

ဒီဒီ အကြောင်းကို သိသည် မို့ အလောတကြီး မေးလိုက်သည် ။ ဒီဒီ က ခေါင်းကို တစ်ချက်ညှိတ်စဉ် စားပွဲထိုးလေး ဝင်လာ၍ စကားစ ပြတ် သွားသည် ။ ဘီလ်လာပေးကာ လက်ထဲမှာ လည်း အထုပ်တွေနှင့်။ စ ကားစကို အသာထားကာ...

"ဒါတွေက ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

"နင့်ဖားသားကြီးဖို့ လေ၊ အန်ကယ်က ပုစွန်ဆီပြန် သိပ်ကြိုက်တာ မ ဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ တမာရွက်နုနုသုပ်ရော သိပ်မခါးဘူးဟ၊ လူကြီး တွေနှင့် သင့်တယ်၊ နင်ကျတော့ တီးနေပြီးတော့"

ဒီဒီ စေတနာက ကောင်းလွန်းလှပါသည် ။

"အိမ်မှာ ရှိသားပဲဟယ်၊ ချက်ပြီးသားတွေ"

"အမယ်လေး.. နင်ကလည်း ၊ ဒီဟာပဲစား။ ငါက စေတနာနှင့်ဟာ"

စားသောက်ပြီး ဗိုက်တင်းတင်းနှင့် ပြန်ထွက် လာလေသည်။ ။

"ဆက်ပါဦး ဒီဒီရယ်၊ နင့်ဟာက ကောင်းခန်းမှ ကြော်ငြာဝင်နေပြန်ပြီ၊ ကဲ.. နင်က အဲဒီလူကို ချစ်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

"အေး.. သူ့ကိုချစ်တယ်"

"ဟာဟ.. အဆန်းသားပဲ၊ အဲဒီလူဟာ တကယ့် ကံထူးရှင်ပဲ ဘယ်သူလဲ"

"ကိုသော်ကလေ"

"ဘယ်လို"

"ကိုသော်ကလေ ကိုသော်က"

လူတစ်ကိုယ်လုံး လေထဲ မြောက်တက်သွားသလို ခံစားရသည်။ ။ ဘုရား.. ဘုရား၊ မြတ်နိုးရသော မောင်။ သူမကို ရက်စက်ပြီလား။ ဒီဒီမျက်နှာကို မယုံသလို ငေးနေမိသည်။ ။ ဒီဒီက ရှေ့ကိုကြည့်ကာ ဂရုတစိုက် ကားမောင်းနေသည်။ ။ ဒီဒီမျက်နှာက ပြုံးနေသည်။ ။ ဒီအပြုံးကို သူမ သိသည်။ ။ ရင်ထဲကလာတဲ့ အပြုံး။ ဒီအပြုံးမျိုး သူမ ပြုံးဖူးသည်။ ။

"ကိုသော်ကကို ငါ ချစ်တယ်၊ သူဟာ ငါ့အဖို့ မငြင်းနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ ငါ့ကို စိုးမိုးနေတာ ကြာပြီဟ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘက်က သူ့ကို ဘာမှ မဆွဲဆောင်ခဲ့ပါဘူး၊ ရင်ထဲက အချစ်ကို မျှိုသိပ်ထားရတာပေါ့ဟာ၊ ဒက်ဒီက ဟိုတစ်ပတ်ကမှ ဖွင့်ပြောတာ၊ ကိုသော်က မိဘတွေကစပြီး ကမ်းလှမ်းတာဟ၊ ဒက်ဒီက ငါ့ကို အတင်းတော့ မတိုက်တွန်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သင့်တော်တယ် မငြင်းသင့်ဘူးတဲ့ ၊ အဓိကကတော့ ငါ သူ့ကိုချစ်လို့ လက်ခံလိုက်တာပါပဲ၊ ဒါ နင့်ကို ပထမဦးဆုံး စအသိပေးတာ"

တောင်ဆယ်လုံး ဖြတ်လာရသလို ရင်ထဲမှာ မောဟိုက်နေသည် ။
ကားထဲသို့ တိုးဝင်လာသော လေနုအေးတို့ က ရင်ကို မအေးမြစေပါ။
မောင်... မောင်.. သူမကို ညာခဲ့တာလား။ မောင့်ကို မမုန်းရက်ပါ။
သို့သော်...။ ချက်ချင်းဝဲတက်လာသော မျက်ရည်တို့ ကို မျက်တောင်အ
သာ ပုတ်ခတ်ရင်း စကားတချို့ကို အားတင်းဆိုလိုက်သည် ။

"ကိုသော်က ကရော ဘယ်လိုလဲ၊ သူ့မှာ ချစ်သူတွေဘာတွေ ရှိနေရင်
ကော"

ဒီဒီ ပြုံးသည် ။

"သူတို့ မိဘတွေက သေချာပေါက် လာပြောတာပဲ၊ သူ့သဘောလည်း
ပါမှာ ပေါ့၊ ဒီလောက် တုံးမယ် မထင်ပါဘူး၊ သူ့မားသားကြီးက ငါ့ကို
တော်တော် သဘောကျနေတာ၊ ငွေအရှာ ကောင်းလို့ လားတော့ မသိဘူး
၊ ပြောရဦးမယ်၊ သူ့ဘွားတော်ကြီးက နည်းနည်း မောက်မာချင်တယ်၊ အ
ဘိုးကြီးကတော့ ပြည့်ပါတယ်"

ပညတ်ထားတဲ့ မောင့်မိဘရဲ့ သဘောထားကို မောင် မလွန်ဆန်ရဲပါ
ဘူး ထင်ပါရဲ့ လေ။ အိမ်ရှေ့သို့ ကားအသာ ရပ်ပေးကာ ဒီဒီ ပြုံးရင်း ဆို
သည် ။

"နင်လည်း ရှာတော့"

ရင်ထဲက ဝေဒနာ ဒီဒီ မသိပါဘူးလေ။ အဖေ့ကို ကားပေါ်မှ
နှုတ်ဆက်သွားသည် ။ ပူပူနွေးနွေး ပုစွန်ဆီပြန်ဟင်းက အဖေ့ကို ခံတွင်း
တွေ့စေသည် ။ စားရင်းမှ ဒီဒီကို မေတ္တာပို့သည် ။ ဒီလောက်စေတနာ
ကောင်းတဲ့ ကလေးမ ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲရဘူးတဲ့ ။ အဲဒီလို စိတ်
မဆင်းရဲရဖို့ အဖေ့သမီးနှလုံးသားနှင့် စတေးရမည်ဆိုလျှင် အဖေဘယ်
လိုနေမလဲ မသိချေ။

ချက်ချင်း အဖေ့ကို ရင်ဖွင့်ချင်လာသည်။ ။ တားမရသော မျက်ရည်တို့ က တာကျိုးလာသည့်နှယ်။ အသေးစိတ်ကို အတိုချုံးကာ အဖေ့ကို ရှင်း ပြလိုက်သည်။ ။ ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့် မျက်ရည်တို့ က ကျဆဲ။ အဖေ ရင်ခွင်ကို မျက်နှာအပ်ငိုတော့ အဖေက ခေါင်းကို အသာပွတ်ရင်း ဆိုသည်။ ။

"အဖေတို့ အခြေအနေ သမီး အသိပဲ၊ ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့ အဖေ ဒီလောက် အသက်ရှင်နေနိုင်တာ၊ သမီးလည်း သာမန်ဘွဲ့လေးနှင့် လူတန်းစေ့ နေနိုင်တာ၊ အဖေတို့ ၁၀ ကြွေးရှင်း မြီရှင်း အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင်တာ၊ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲဆိုတာ သမီး အသိဆုံး၊ သမီးကို အဖေ ဘာလုပ်ပါဆိုပြီး မတိုက်တွန်းချင်ပါဘူး၊ သမီးဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပါ သမီး၊ တစ်ခုတော့ ပြောမယ်၊ သမီးနှလုံးသားမှာ အမှန်စစ်စစ် ချစ်သူကို တွေ့ပြီးပြီ၊ အဲဒီအချစ်ကိုလည်း ရပြီဆိုရင် ကျေနပ်ပါ၊ နှလုံးသားရဲ့ လစ်ဟာမှုကို ခဏ ဖြည့်တင်းပြီးပြီပဲကွယ်၊ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းက အဓိက မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီဒီဟာ သမီးသူငယ်ချင်း၊ အဖေရဲ့ ကျေးဇူးရှင်၊ သမီး မြဲမြဲ မှတ်ပါလေ၊ ကဲ.. ကဲ နားတော့၊ အဖေလည်း ထမင်းစားကောင်းကောင်း နှင့် အိပ်ချင်ပြီကွယ်"

နေ့စဉ် ဝတ္တရားအတိုင်း ကန်တော့လိုက်သည်။ ။ ရင်ထဲမှာ မချိပါ။ အဖေစကားတို့ က နားထဲက မထွက်ပေ။ နှလုံးသားက တကယ်ချစ်ခဲ့တဲ့ သူကိုလည်း တွေ့ပြီ။ အဲဒီချစ်သူဆီက အချစ်ကိုလည်း ရပြီဆိုရင်...။

မျက်ဝန်းကို မှီ တ်လိုက်သည်။ ။ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ပုလဲမြစ်များ ဖြတ်စီးသွားသည်။ ။ အရာအားလုံး သူမအပြစ်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ မနက်ဖြန်မှာ မောင်နှင့် အကောင်းဆုံး လမ်းခွဲနိုင်ဖို့ အားအင်တွေ မွေးရဦးပေမည်။

"မောင် ရှင်းပြပါရစေ စိမ့်၊ မေမေ စီစဉ်တာပါ၊ မောင် ဒီဒီကို မချစ်ဘူး၊ မောင်ချစ်တာ စိမ့်ပါ"

မောင် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ၍ ထင့် စကားရပ်သွားသည်။ ကန်ရေပြင်ကို ငေးကြည့်ကာ တစ်လုံးချင်း ဆိုမိသည်။

"မောင်ပြောချင်တာ အကုန်ပြောပါ၊ စိမ့် နားထောင်နေတယ် ဒါပေမဲ့ ပြီးရင် စိမ့်ကို ပြောခွင့်ပေးပါ"

မောင် ဘာမျှမပြော ခေါင်းငိုက်စိုက်နေသည်။ တစ်ညလုံးလုံး အသည်းကျွမ်းသည့် ဝေဒနာက မိုးစင်စင် လင်းခါနီးမှ ပြီးသွားသည်။ ငိုလို့ လည်း အားရပြီ။ ရင်ထဲမှာ လည်း ဘာမှ မကျန်တော့။ ပြီးပြီ။ အပြင်းထန်ဆုံး ပေါက်ကွဲပြီး ငြိမ်သက်သွားသလို သူမ နှလုံးသားလည်း လောင်ကျွမ်းကာ ဘာမှ မကျန်တော့။ ခံစားချက်ဆိုတာ မရှိတော့။

"ဒီဒီဟာ စိမ့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ မောင်၊ သူ့ကျေးဇူးတွေကို ဆပ်ဖို့ လမ်းကို ဒီတစ်သက် ရှာခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကျေးဇူးတွေသာ တင်တင်လာတယ်၊ စိမ့်က မဆပ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒီဒီဟာ မောင့်ကို ချစ်ပါတယ်၊ မောင့်အနေနှင့်လည်း ဒီဒီလို သဘောထားပြည့်ဝတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို အချိန်ကြာလာတာနှင့်အမျှ ချစ်လာမှာ ပါ။ မောင့်ဘက်က လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားပါစေဦးတော့ စိမ့် လက်မခံပါဘူး၊ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ ခင်ပွန်းလောင်းကို လုမယူရဲဘူး မောင်၊ ပိုပြီး အဓိကကျတာက ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ နှလုံးသားကို မနင်းရက်တာပဲ၊ စိမ့် ကျေနပ်ပါတယ် မောင်၊ မောင့်ဆီက အချစ်တွေကို ပထမဆုံး ရရှိနှင့်တင် ကျေနပ်ရပါပြီ..

"ဒီတော့ မောင် ကျေနပ်ပါတော့၊ စိမ့်စိတ်ကို မောင် သိပါတယ်၊ စိမ့် ဒါ စိတ်ကောက်လို့ စိတ်ဆိုးလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အေးအေး ဆေးဆေး ရှင်းပြနေတာပါ၊ ဖြစ်နိုင်ဆုံးကို ပြောနေတာပါ၊ မောင်နှင့် အေးအေးဆေးဆေး လမ်းခွဲချင်ပါတယ်၊ ဪ.. မောင့်ဆီက နောက်ဆုံး တစ်ခု တောင်းဆိုချင်ပါတယ်"

မောင့်မျက်နှာ ဝင်းသွားသည် ။ မောင့်ရင်ထဲမှာ လည်း ခံစား ကြေကွဲ နေရမည်ဆိုတာ နားလည်ပါသည် ။ ကျေနပ်တယ် မောင်။ မောင့်အချစ် တွေထက် အဖိုးတန်တာ ဘာရှိမှာ လဲ။ ကျေနပ်တယ် မောင်၊ အသည်းကွဲရတာ ကျေနပ်တယ်။

"ပြောပါ စိမ့်၊ မောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်"

"မောင်နှင့် စိမ့်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဒီဒီ လုံးဝမသိစေချင်ပါဘူး"

မောင် မျက်နှာတည်သွားသည် ။

"စိတ်ချပါ စိမ့်၊ မောင် ဖြည့်ဆည်းပေးပါ့မယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်၊ ပြန်ကြရအောင်"

ကန်တော်ကြီးစောင်းမှ ကားလေးကို မောင် အသာ မောင်းထွက်လာ ခဲ့သည် ။ မောင့်နံဘေးမှာ အသာထိုင်ရင်း မျက်ဝန်းတို့ ကို မှေးလိုက်လာ သည် ။ အပြစ်တွေဟာ စိမ့် အပြစ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျေနပ်ပါတယ် မောင်။

မောင့်ရဲ့ အရိပ်၊ မောင့်ရဲ့ အိပ်မက်တွေက သူမကို ရစ်တွယ်ဦးမှာ ပါ။ နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲဟာ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အတွက် ဝမ်း သာမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေချာတယ် မောင် သူမရင်ထဲက နှလုံးသားဟာ ကျွမ်းသွားပြီမို့ ဘယ်တော့မှ အသစ်ပြန်လည် ရှိလာမှာ မဟုတ်တော့ချေ

မောင့်ကိုလည်း မေးချင်တယ်။ နှလုံးသားက ဖျားတာလား၊ ကျွမ်း
သွားတာလား။ မျက်ဝန်းမှာ အဖေ့ရုပ်သွင်နှင့် ဒီဒီ မျက်နှာကို တွေ့မြင်မိ
သည် ။ သူမနှလုံးသားနှင့် စတေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေ ဒီဘဝ ကျေပါစေလို့
ဆုတောင်းရင်းနှင့်သာ...။
